

[Willhjelm.]

ber, nemlig at det ikke er noget tilfælde, at de pågældende paragraffer i straffeloven så at sige udtrykkelig undtager disse faglige aktionsformer, at der gik en drøftelse forud, hvor man bevidst sørgede for ikke at gribe ind i traditionelle faglige kampformer i straffeloven. Det er den ene ting, straffelovrådets udtalelse bekræfter.

Den anden ting er, at straffelovrådet jo bakker op bag det justitsministerielle notat, der blev afgivet i Bækkelundsagen, og som byggede på Hurwitz' og Krabbes fortolkning, hvorefter straffelovens §§ 260 og 261 ikke kunne anvendes over for den slags blokader. Det synes jeg er den anden vigtige ting i udtalelsen fra straffelovrådet.

Den tredje vigtige ting er, at udtalelsen, konkluderer er måske så meget sagt, men alligevel får sagt, at straffelovrådet ikke ønsker og ikke finder det hensigtsmæssigt med en ændring af straffeloven på disse punkter.

Så meget er der sket, og under den synsvinkel synes jeg kun man kan tage det sådan, at venstres forslag, når det nu fremsættes, efter at der er gået måneder med at afklare disse ting, er en klar erkendelse af, at disse aktionsformer hidtil har været lovlige, eller skal vi sige det omvendt: i hvert fald ikke har været ulovlige. For når venstre kommer nu her efter måneders undersøgelser i straffelovråd, i retsplejeråd osv. osv. og fremsætter kravet om, at regeringen ændrer straffeloven, så er det jo en erkendelse af, at de ting, man ønsker at ramme, hidtil ikke har været ulovlige.

Jeg synes, at jeg sådan set godt vil takke venstre for, at man klart og tydeligt har sagt, at her er man altså i færd med at ville kriminalisere nogle faglige aktionsformer, som ikke hidtil har været ulovlige efter gældende straffelov, politilove, politivedtægter, eller hvad man ellers kan stable op mod den slags aktionsformer. Ellers ville man jo ikke komme med et sådant forslag her efter måneders undersøgelser af det retlige grundlag. Man ville jo ikke komme med dette krav om, at regeringen ændrer straffeloven, medmindre man mente, at de ting, man ønsker stoppet, hidtil har været på lovens grund. Det, man altså er ude på — og det har vi jo vidst hele tiden, men nu er det helt klart også erkendt af venstre, når man frem-

sætter sådan et forslag igen — er, at man vil kriminalisere nogle faglige aktionsformer, som hidtil ikke har været ulovlige.

Dér har vi hele tiden påpeget den fare, der lå i, at man måske end ikke ville gøre det over direkte lovindgreb, som gav anledning til en debat, som tvang partierne op at stå på, hvad det er, de ønsker her, men at man snarere ville gøre det ved den snigende metode ad administrativ vej over politivedtægten. Det er jo det, man har presset socialdemokratiet og regeringen ud i nu, og hr. Brusvang søgte også at give den et ekstra tryk på i går, at det skal ske over politivedtægten, og desværre har justitsministeren jo også være yderst behjælpelig i denne sag. Derfor finder jeg grund til at sige, uanset hvor meget hr. Gudme og andre her vil konstatere en bred opbakning bag regeringen osv., at en ændring af politivedtægten er og bliver, hvis justitsminister Orla Møller eller en kommende justitsminister foretager den, alene regeringens ansvar. Hvis den socialdemokratiske regering går hen og kriminaliserer de såkaldt fysiske blokader ved en ændring af politivedtægten, så er og bliver det alene den socialdemokratiske regerings ansvar, og det skal stå fuldstændig stjerneklart, så man på alle landets arbejdspladser ved, hvem det er, der har lavet den stramning.

Hvad er det så, man er ude på? Ja, man er altså ude på at kriminalisere nogle kampformer, og det lige præcis i en situation, hvor disse kampformer er betydelig mere relevante og nødvendige, end de har været meget længe. Det er nemlig former, der benyttes, og som det næsten bliver nødvendigt at benytte i en situation med så stor en arbejdsløshed, at skruerbrækkeriet — det er jo det, man vender sig imod, det var det, man vendte sig imod i Bækkelund, det var det, man vendte sig mod i Info-sagen, det er det, man har vendt sig imod alle de steder, hvor man har taget den slags former i anvendelse — er en helt anderledes alvorlig trussel mod organiserede lønarbejders lønvilkår og ansættelsesvilkår, end det har været i lange, lange tider med bedre konjunkturer. Lige præcis i denne situation, hvor de bedst stillede i samfundet har de bedste betingelser for at ligge og rokere forskellige lønarbejdergrupper ud mod hinanden og benytte sig af skruerbrækkeri, benytte sig af uorganiseret